MĂ VOI TÂRÎ ÎN CORTUL TĂU

— “Into Your Tent I'll Creep” 1957 —

de Eric Frank Russell

Traducerea: Valentin Ciocşan

Morfad stătea în cabina de la mijlocul punții şi privea la perete. Era îngrijorat şi nu putea înfrânge senzația. Situația îl facca să se gândească la o uriaşă cursă de şoareci. Ar fi putut scăpa din ea doar cu ajutorul combinat al celorlalți şoareci.

Dar ceilalți nu erau dispuşi să ridice nici măcar un deget în folosul lui sau al lor. Era sigur de asta. Cum să-i convingi să scape de constrângere, când nu îi poți convinge că sunt băgați în ea până la gât?

Un şoarece se învârte într-o cursă fiindcă este în mod funest conştient de existența ei. Atâta timp cât rămâne extaziat, ignorând-o, nu face nimic. În lumea aceasta reală, o grămadă de străini inteligenți nu făcuseră nimic în acest sens, de-a lungul întregii lor istorii. Cincizeci de altairieni sceptici nu erau dispuşi să urmeze un drum pe care milioane de pământeni eşuaseră.

Stătea încă acolo atunci când Haraka intră şi anunță:

— Plecăm la apusul soarelui.

Morfad nu spuse nimic.

— Îmi pare rău că plec, adăugă Haraka. Era căpitanul vasului, un specimen mare, solid, al vieții altairiene. Frecându-şi unele de altele degetele flexibile, continuă: Am avut noroc că am descoperit aceasta planetă, mare noroc. Ne-am înfrățit cu o formă de viață la înălțimea propriilor noastre standarde de inteligență, cutreierând spațiul la fel ca noi, prietenoşi şi cooperativi.

Morfad nu spuse nimic.

— Ne-au primit foarte cordial. Haraka continuă entuziast: Semenii noştri vor fi foarte bucuroşi când vor auzi raportul. Fără îndoială, în fața noastră s-a deschis un viitor măreț. O alianță Terra-Altair va fi invincibilă. împreună vom putea explora şi exploata întreaga Galaxie.

Morfad nu spuse nimic.

Pierzându-şi entuziasmul, Haraka se încruntă la el:

— Ce se întâmplă cu tine, nenorocitule?

— Nu sunt prea încântat.

— Asta e clar, se vede. Fața ta seamănă cu un *shamsid* foarte acru pe un tufiş bătrân şi veştejit. Şi asta tocmai la vremea triumfului! Eşti bolnav?

— Nu. Întorcându-se încet, Morfad îl privi drept în ochi: Crezi în capacitățile psionice?

Haraka reacționă de parcă ar fi primit un picior:

— Ei bine, nu ştiu. Sunt căpitan, un inginer-navigator antrenat, deci nu pot pretinde că sunt expert în privința capacităților extraordinare. Mă întrebi despre un lucru la care nu sunt pregătit să răspund. Dar tu? Tu crezi în ele?

— Da — *acum.*

— Acum? De ce acum?

— Convingerea s-a înstăpânit în mine. Morfad ezită, apoi continuă cu o umbră de disperare: am descoperit că sunt telepat.

Privindu-l cu o uşoară neîncredere, Haraka spuse:

— Ai descoperit? Vrei să spui că ți s-a întâmplat recent?

— Da.

— De când?

— De când am ajuns pe Terra.

— Nu înțeleg deloc, mărturisi Haraka încurcat. Vrei să spui că vreuna din particularitățile condițiilor de pe Terra te-au făcut, dintr-o dată, capabil să-mi citeşti gândurile?

— Nu, nu pot să-ți citesc gândurile.

— Dar tocmai ai spus că ai devenit telepat.

— Am devenit. Pot auzi atât de clar gândurile de parcă mi-ar fi strigate tare. Dar nu gândurile tale sau ale vreunuia din echipaj.

Haraka se aplecă înainte, cu trăsăturile încordate.

— Ah, ai auzit gânduri *terestre,* ai? Şi ceea ce ai auzit te-a deranjat? Morfad, eu sunt căpitanul tău, comandantul tău. În mod obligatoriu, e de datoria ta să-mi raportezi orice lucru care ridică suspiciuni în privința pământenilor. Tăcu un moment, apoi îl îndemnă nerăbdător Hai, spune!

— Nu cunosc mai multe decât tine despre aceşti humanoizi, zise Morfad. Am toate motivele să-i cred cu adevărat prietenoşi, dar nu ştiu ce gândesc.

— Dar, pe stele, omule, tu...

— Vorbim despre lucruri diferite, îl întrerupse Morfad. Dacă aud sau nu gândurile pământenilor, depinde de ce înseamnă asta pentru ei.

— Ascultă, spuse Haraka, ale cui gânduri *auzi?*

Împietrit, Morfad spuse categoric.

— Pe cele ale câinilor pământeni.

— Câinilor? Haraka se lăsă pe spate şi se holbă la el. *Câini ?* Vorbeşti serios?

— Mai serios ca oricând. îi pot auzi pe câini, nimic altceva. Nu mă întreba de ce, fiindcă nu ştiu. E o ciudățenie de circumstanță.

— Şi le-ai auzit gândurile de când am coborît pe Pământ?

— Da.

— Ce fel de lucruri ai auzit?

— Am înaintea mea perle de inteligență străină, declară Morfad şi, cu cât mă uit mai mult la ele, mă sperie mai tare..

— Hai, înspăimântă-mă şi pe mine cu câteva exemple, îl invită Haraka, stăpânindu-şi un zâmbet.

— Citez: supremul test de inteligență este capacitatea de a trăi după pofta inimii, fără să munceşti, recită Morfad. Citez: arta răzbunării constă în a o ascunde dincolo de orice suspiciune. Citez: cea mai inteligentă, cea mai subtilă, cea mai eficientă armă din univers este linguşirea.

— Ha?

— Citez: dacă un lucru gândeşte, îi place să-şi închipuie că este Dumnezeu — tratează-l ca pe Dumnezeu şi îți va deveni sclav din proprie inițiativă.

— Oh, nu! — negă Haraka.

— Oh, *da!* insistă Morfad. Întinse mâna către cel mai apropiat hublou. Acolo, afară, sunt trei miliarde de Dumnezei. Ei sunt urmați cu înflăcărare, cu gudurături, sunt priviți cu ochi plini de adorație. Zeii sunt foarte milostivi cu cei care îi venerează. Scoase un sunet ce dădu emfază celor care urmară: îndrăgostiții ştiu asta şi dragostea devine mai ieftină.

Haraka spuse cu greu:

— Cred că eşti nebun.

— Citez: pentru a avea succes în guvernare, cel condus nu trebuie să fie conştient de asta. Scoase din nou acelaşi sunet. Asta e o nebunie? N-aş crede. Are sens. Merge. Chiar acolo, afară, funcționează acum.

— Dar…

— Uită-te la asta. Aruncă un mic obiect în poala lui Haraka. Ştii ce e?

— Da, e ceea ce ei numesc biscuit.

— Corect. Ca să îi facă, unii pământeni au arat câmpurile, indiferent de vreme, ploaie, vânt şi soare, au însămânțat grâul, l-au cules cu ajutorul maşinilor pe care alți pământeni au transpirat să le construiască. Au transportat grâul, l-au pus la păstrare, l-au măcinat, au prelucrat făina prin diferite procedee, au copt-o, au împachetat-o, apoi i-au expediat în toată lumea. Pentru a obține biscuiți, umanoizii pământeni au nevoie de câteva ore pământeşti.

— Aşa…

— Când un câine vrea unul, el se ridică, dă din labele din față şi îşi admiră zeul. Asta-i tot. Doar atât.

— Dar, la dracu', omule, câinii sunt relativ proşti.

— Aşa ni se pare, spuse Morfad aspru.

— Nu pot *face* ceva în mod efectiv.

— Asta depinde de ceea ce se consideră a fi efectiv.

— Nu au mâini.

— Dar nu au nevoie de ele, având creier.

— Acum ascultă, rosti Haraka, în mod vădit iritat, noi, altairienii, am inventat şi am construit nave capabile să străbată spațiul dintre stele. Pământenii au făcut la fel. Câinii pământeni n-au făcut-o şi nu o vor face în

următorul milion de ani. Când un câine va avea creierul şi priceperea să meargă pe altă planetă, o să-mi mănânc cascheta.

— Poți s-o faci chiar acum, sugeră Morfad, cu o privire feroce. Avem doi câini la bord.

Haraka scoase un mârâit de dispreț.

— Pământenii ni i-au dat ca amintire.

— Sigur că ni i-au dat — la porunca cui?

— A fost un gest totalmente spontan.

— Sigur?

— Vrei să spui că li s-a inoculat ideea de către câini? întrebă Haraka.

— Ştiu că au făcut asta, ripostă Morfad, privindu-l aspru. Şi nu ni s-au dat doi masculi sau două femele. Nu, domnule, nu, în ruptul capului. Un mascul şi o femelă. Ne-au zis că putem să-i înmulțim. Astfel, conform uzanțelor, propriile noastre lumi vor fi iluminate de nestinsa dragoste a celui mai bun prieten al omului.

— Prostii! spuse Haraka.

Morfad se dădu un pas în spate:

— Eşti obsedat de vechea idee, depăşită, că o cucerire trebuie precedată dc o agresiune. Nu poți înțelege că o specie, cu totul străină, foloseşte în mod firesc metode străine? Câinii folosesc propriile lor tactici, nu pe cele ale noastre. Nu le stă în fire şi nu au capacitatea să se mute la noi cu ajutorul navelor, armelor şi cu mare tam-tam. *Este* în natura lor şi în capacitatea lor să se târască la noi, cu ochii strălucind de adorație. Dacă nu suntem precauți, vom fi conduşi de o ceată de târîtoare drăgăstoase.

— Nu pot inventa un cuvânt pentru starea minții tale, spuse Haraka. Suferi de canifobie.

— Din motive întemeiate.

— Motive imaginare.

— Ieri m-am uitat într-un magazin pentru câini. Cine îi spăla, îi pudra, îi parfuma, îi îndopa? Alți câini? Draci! Femelele humanoide erau foarte ocupate cu asta. *Asta* e imaginar?

— Poți să-mi spui că e o excentricitate terestră. Oricum nu înseamnă nimic. Mai ales că noi înşine avem câteva obiceiuri trăsnite.

— Aici ai perfectă dreptate, încuviință Morfad. Şi ştiu unul care îți aparține. După cum ştie tot echipajul.

Haraka îşi miji ochii.

— Poți foarte bine să-l numeşti. Nu mi-e frică de felul cum sunt văzut de ceilalți.

— Bine. Tu ai vrut-o. Eşti foarte preocupat de Kashim. Te ascultă întotdeauna. Iar tu îl vei asculta atunci când nu vei mai asculta dc nimeni. Tot ceea ce spune are un sens — pentru tine.

— Deci eşti gelos pe Kashim, ai?

— Deloc, îl asigură Morfad cu un gest convingător. Îl disprețuiesc doar pentru lucrul care îi face pe toți să-l privească cu dispreț. E un lingău profesionist. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului gudurându-se pe lângă tine, flatându-te, gâdilându-ți propriul ego. E un tip care s-a născut să se târască, care se comportă cu tine ca un câine terestru. Îți place. Te încălzeşte. Te atrage ca un drog irezistibil. Şi îi merge — nu îmi spune că nu e adevărat, fiindcă ştim cu toții că *îi merge.*

— Nu sunt un prost. L-am cântărit pe Kashim. Nu mă influențează în măsura în care crezi.

— Trei mii de milioane de pământeni au patru sute de milioane de câini cântăriți şi sunt în aceeaşi măsură convinşi că nici un câine nu are vreun amestec, nici cât negru sub unghie.

— Nu cred.

— Desigur. Nici nu prea speram că vei crede. Morfad îți spune lucrurile astea şi Morfad e fie nebun, fie mincinos. Dar dacă ți-ar fi spus Kashim, prosternându-se la picioarele tronului tău, i-ai fi înghițit povestea pe nemestecate. Kashim are mintea unui câine terestru şi utilizează logica câinilor tereştri, nu vezi?

— Îndoiala mea are un fundament mai solid decât ăsta.

— De exemplu? îl invită Morfad.

— Unii dintre pământeni sunt telepați. Deci dacă acest mit despre subtila conducere a câinilor ar fi fost adevărată, ei ar fi aflat. În lumea asta nici un câine n-ar mai fi fost lăsat în viață. Haraka făcu o pauză şi sublime în final: Ei n-au aflat de una ca asta.

— Telepații pământeni aud gândurile semenilor lor, nu pe cele ale câinilor. Eu aud gândurile câinilor, dar nu le aud pe cele ale altor specii. Cum am mai spus, nu ştiu de ce trebuie să fie aşa. Ştiu doar că *este.*

— Mi se pare lipsit de sens.

— Se poate. Cred că nu poți fi acuzat că ai acest punct de vedere. Poziția mea e ingrată: parcă sunt singurul care are urechi într-o lume în care toți sunt surzi de-a binelea.

Haraka se gândi şi spuse după un timp:

— Să presupunem că aş fi acceptat tot ce mi-ai spus, la adevărata valoare — ce crezi că ar trebui să fac în consecință?

— Refuză să iei câinii, răspunse promt Morfad.

— Uşor de spus, greu de făcut. Bunele relații cu pământenii sunt de o importanță vitală. Cum pot refuza un dar, oferit din toată inima, fără să-i ofensez?

— Bine, nu-l refuza. Atunci modifică-l. Cere doi masculi sau două femele canine. Dă o notă de credibilitate invocând o lege altadriană care interzice importul animalelor străine capabile de reproducere.

— Nu pot să fac asta. E prea târziu. Am acceptat deja animalele şi le-am mulţumit. De altfel, capacitatea lor de a se înmulţi e o parte esenţială a darului, intenţia lor de bază. Ne-au dăruit o nouă specie, o întreagă rasă de câini.

— Tu ai spus-o! confirmă Morfad.

— Din acelaşi motiv nu putem preveni înmulţirea lor când ne vom întoarce acasă, sublinie Haraka. De-acum încolo noi şi pământenii ne vom face multe vizite. Imediat ce vor descoperi că n-au reuşit să se înmulţească, vor deveni sentimentali şi, generoşi, ne vor trimite o duzină. Sau poate o sută. Astfel că va fi mai rău ca înainte.

— Bine, bine. Morfad ridică din umeri, cu resemnare, obosit. Dacă ai de gând să găseşti o obiecţie majoră la orice soluţie posibilă, la fel de bine ne putem supune fără luptă. Hai să ne lăsăm, să devenim o altă specie condusă de câini. Citez din nou: ca să aibă succes în guvernare, cel condus nu trebuie să fie conştient de asta. Îi aruncă lui Haraka o privire acră. Dacă ar fi după mine, aş aştepta până când am ajunge departe, în spaţiul liber, şi le-aş face vânt dincolo de trapă celor doi câini.

Haraka rânji în maniera celui care vrea să termine definitiv o istorie trăsnită:

— Şi dacă ai face asta, ar fi cea mai bună dovadă că, dincolo de toată argumentaţia, eşti afectat de halucinaţii.

Oftând din greu, Morfad întrebă:

— De ce?

— Ai azvârli doi membrii principali ai rasei conducătoare. Cum mai rămâne cu dominaţia, ai? rânji din nou Haraka. Ascultă, Morfad, în conformitate cu propria ta poveste, tu ştii ceva care n-a fost nici cunoscut şi nici bănuit până acum, şi tu eşti singurul care ai aflat. Asta te-ar transforma într-o puternică ameninţare la adresa întregii specii a câinilor. Nu te-ar lăsa să mai trăieşti clipa în care ai fi în stare să-i contracarezi sau să spui adevărul. Ai fi în mod rapid mai mort decât o fosilă preistorică. Se duse la uşă, ţinând-o deschisă în timp ce încheie: Mie mi se pare că eşti destul de sănătos.

Morfad strigă către uşa închisă:

— Nu se întâmplă aşa fiindcă, dacă eu le pot auzi gândurile, ei nu le aud pe ale mele în mod obligatoriu. Mă îndoiesc că ar putea, deoarece e doar o anomalie…

Uşa se închise cu zgomot. Se încrunta la ea, se învârti de vreo douăzeci de ori prin cabină, în cele din urmă se întoarse pe scaun şi stătu liniştit, în timp ce-şi bătea capul să găsească o soluţie satisfăcătoare.

"*Cea mai inteligentă, cea mai subtilă armă din univers e linguşirea.*"

Da, căuta o modalitate de a-i învinge pe războinicii cu patru labe, incredibil de pricepuţi în folosirea celei mai inteligente arme a Creatorului. Profesionişti în a se gudura, a se târî, a adora, a iubi oamenii, în gâdilarea ego-ului, antrenaţi până la perfecţiune, prin nenumărate generaţii, într-o

artă în fața căreia se părea că nu există o apărare eficientă.

Cum să înfrângi atacul care se apropia, cum să-l opreşti, cum să i te opui?

“Doamne, da!”

“Desigur, Doamne!”

“Orice ai spune. Doamne!”

Cum să protejezi pe cineva de această tehnică insidioasă, cum să o izolezi sau să...

Pe stele! Asta era — să-i *izolezi!* Pe Pladamine, lumea lipsită de importanță, planeta pe care n-o revendica nimeni. Puteau acolo să se înmulțească în voie şi în acelaşi timp să domine buruienile şi gândacii. Şi ar fi fost un răspuns liniştitor pentru orice pământean curios venit în vizită.

“Câinii? Oh, sigur, îi mai avem, avem o mulțime. O duc foarte bine. Au o lume drăguță, numai a lor. Un loc numit Pladamine. Dacă vrei să mergi să-i vezi se poate aranja.”

O idee minunată. Ar fi rezolvată problema fără să creeze nici un resentiment pământenilor. S-ar dovedi folositoare în viitor şi în vecii vecilor. O dată duşi pe Pladamine nici un câine nu ar fi putut scăpa vreodată cu propriile lui forțe. Orice turist de pe Terra care ar fi venit cu câini ar putea fi convins să-i lase în paradisul canin, creat special de Altair. Acolo câinii s-ar trezi incapabili de a conduce altceva mai grozav decât alți câini şi, dacă nu le va place, nu vor avea încotro.

Nu avea rost să îi explice planul lui Haraka, care era în mod evident marcat de prejudecăți. Îl va păstra pentru autoritățile de acasă. Chiar dacă vor crede cu greu povestea asta, tot vor pune în aplicare ideea, după principiul că e mai bine să te asiguri decât să-ți pară rău. Da, vor avea grijă şi vor trimite câinii pe Pladamine.

Stând pe un fotoliu din cabină, privi afară, spre port. O mulțime de pământeni, acolo, jos, aşteptau să fie martori la plecarea lor şi să le ureze drum bun. Observă în spatele mulțimii un câine mic, în mod absurd ferchezuit, trăgând o femeie pământeană la capătul unui lanț subțire şi uşor. Săraca fată, îşi spuse. Câinele conduce, *ea* îl urmează, deşi crede că ea îl duce pe *el* undeva.

Găsindu-şi aparatul de fotografiat color, îl verifică şi o luă de-a lungul coridorului către ecluză. Ar fi frumos să aibă o fotografie a audienței entuziaste. Ajungând la marginea ecluzei se împiedică de ceva cu patru picioare şi cu un ciot de coadă, care se încurcă pe neaşteptate între picioarele lui. Se prăbuşi cu capul înainte, în timp ce dinspre mulțimea de spectatori veneau țipete ascuțite de femei.

Haraka spuse:

— Funeraliile ne-au întârziat cu două zile. Trebuie să recuperăm timpul cum putem mai bine. Medită o vreme şi adăugă: îmi pare foarte rău

de Morfad. Avea o minte sclipitoare, dar a cedat spre sfârşit. Oricum, e bine că expediția nu a suferit decât o singură pierdere.

— S-ar fi putut întâmpla şi mai rău, domnule, răspunse Kashim. Puteați fi dumneavoastră. Slavă cerului că n-ați fost dumneavoastră.

— Da, mi s-ar fi putut întâmpla mie. Haraka îl privi curios. Şi asta te-ar fi mâhnit, Kashim?

— Cu siguranță, foarte mult, domnule. Cred că nimeni de la bord n-ar fi simțit lipsa dumneavoastră mai profund. Respectul şi admirația mea sunt atât de ...

Tăcu, căci cineva intră tiptil în cabină, îşi lăsă capul în poala lui Haraka şi ridică plin de emoție ochii către căpitan. Kashim se încruntă, iritat.

— Cuțulache! încuviință Haraka, scărpinând urechile noului venit.

— Respectul şi admirația mea, repetă mai tare Kashim, sunt atât de...

— Cuțulache! spuse iarăşi Haraka. Trase uşor de una din urechi, apoi de cealaltă, privind cu plăcere coada vibrând.

— Cum spuneam, domnule, respectul meu...

— Cuțulache!

Surd la orice altceva, Haraka lăsă să-i alunece o mână şi începu să-l mângâie sub barbă.

Kashim îi trimise lui Cuțulache o privire de nesfârşită ură. Câinele îndreptă un ochi căprui în direcția lui şi îl privi fără expresie. Din acel moment soarta lui Kashim fu pecetluită.

[*Originally published in „Astounding", September 1957*]